

КИРІЛО КОЖУМ'ЯКА

Був ко́ло Ки́єва змі́й, і щоро́ку поси́лали йому́ да́нину: па́рубка або́ дівчи́ну. Прийшла́ че́рга вже й до князі́вни. А вона́ була́ така хоро́ша, що й сказа́ти не мо́жна. То змі́й її й полюбі́в.

— Чи є, — пита́є раз вона́ його́, — та́кий чо́ловік, що́б тебе́ поду́жав?

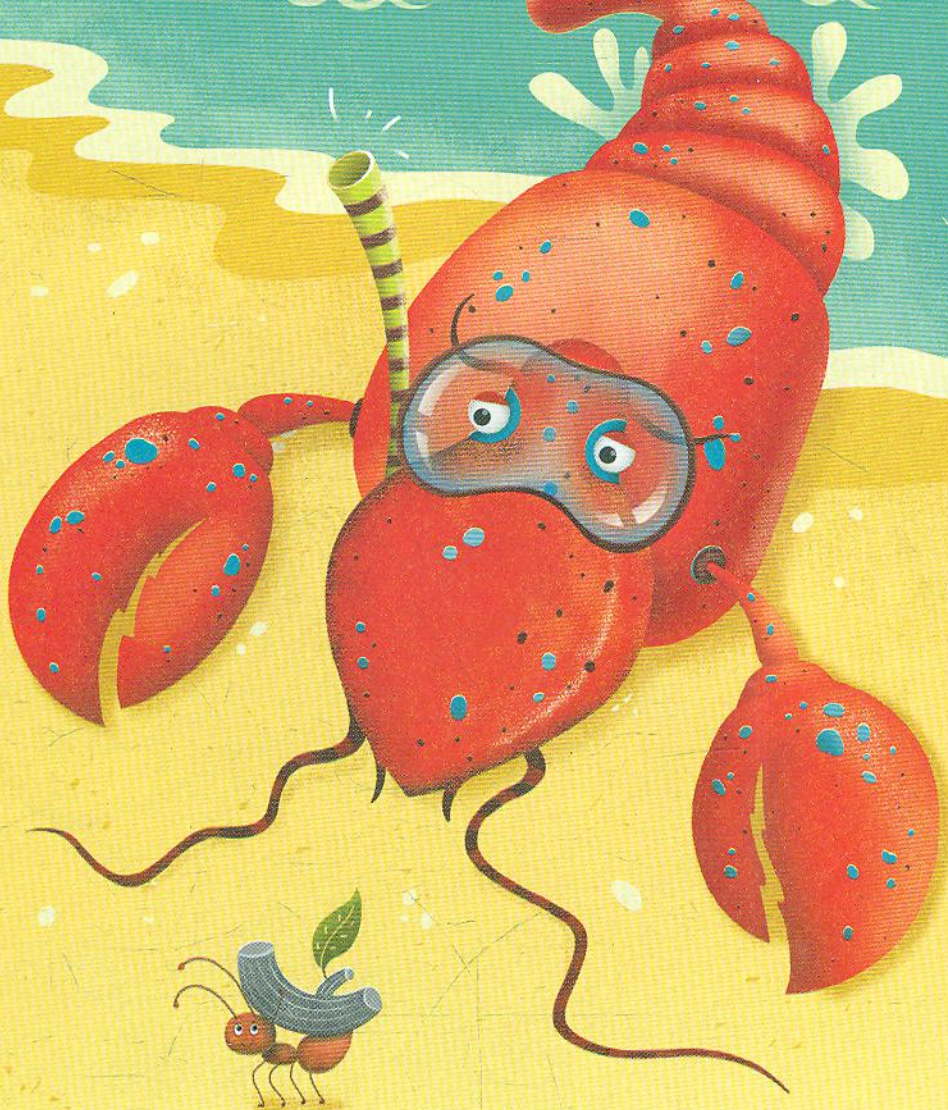

— Є такий кожум'яка... Як вийде на Дніпрó мочіти кóжі, то несé двана́дцять ра́зом, а я візьму́ та й учеплю́сь за них! А він і менé з німи трóхи на бéрег не вітягне! Ті́льки його́ я й бою́ся...

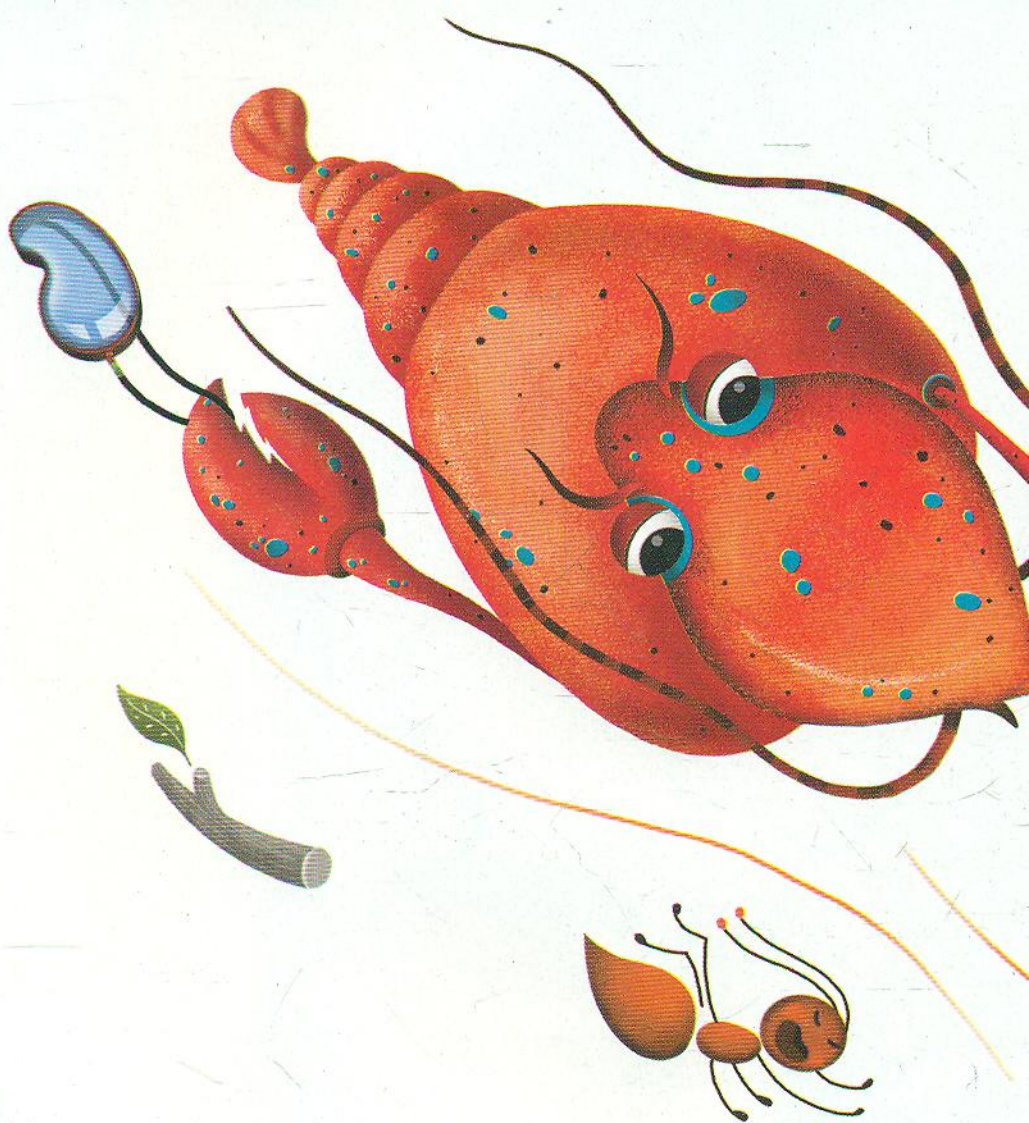
Князівна й думає, як би вісточку додому подати. А при ній не було жодної душі, тільки одін голубок. І написала вона: «Є в Києві чоловік, на ймєння Кирило, на прізвище Кожум'яка. Чи не схоче він зі змієм битися, виволити менє з неволі?!»

— Здорова була, лисічко! Я клешнями роблю те, що ти зубами; так треба, щоб гостріші були.

— Тепер я бачу, — каже лисічка, — чого з тебе люди сміються! Як ходити у світі, коли на ногах зуби?

— А побіжімо наввіпередки — до осіки!
Я тобі ще на одін скок уперёд хóду дам!

Лисиця поверну́лась до лісу, ста́ла на одін
скок уперёд прóти ра́ка та й дожида́є, коли́
той звеліть бі́гти.